

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

TRÀ ĐÀM: SỰ THẬT VỀ HÔN NHÂN & GIÁ TRỊ CỦA VIỆC THỰC HÀNH PHẬT PHÁP TRONG ĐỜI SỐNG HÔN NHÂN

Trong Suốt: Hôm nay là ngày cưới của Hà Anh – Buông xả và Duy Nguyên – Mãnh Liệt. Chiều nay, đã cử hành lễ cưới trên tầng 7, đã ăn một bữa cỗ chay rồi, còn bây giờ buổi tối là ăn đồ ngọt và “tiếp khách” :D. Hôm nay là 1 phần của buổi lễ - lễ cưới theo nghi lễ Phật giáo. Buổi lễ đơn giản, Rất đơn giản thôi. Lễ cưới của chúng ta, con người bình thường rất phức tạp, nhưng lễ cưới Phật giáo thì rất đơn giản, chỉ có 2 người lễ Phật này, lễ Bố Mẹ, tam bái đấng, lễ Phật 1 lạy, lễ bố mẹ 1 lạy và vợ chồng, mỗi người lạy nhau 1 lạy. Chỉ có duy nhất Đạo Phật mới có vợ lạy chồng xong chồng lạy vợ - Thể hiện sự tôn trọng lẫn nhau, bởi vì bên trong mỗi người đều là một người giác ngộ, một vị Phật trong tương lai. Và là một người mà sẽ giúp mình tiến bộ trong đời này. Nên là một điều rất đáng trân trọng, giúp mình cả về mặt đời thường lẫn tu hành. Nên là vợ chồng lễ lạy lẫn nhau – thể thôi.

Xong rồi, hôm nay Hà với Nguyên mỗi người viết một bản.

Một chị: Cam kết a?

Trong Suốt: Không phải cam kết mà là lời thề - thệ nguyện đấy. Thay vì hỏi: “2 con đồng ý không?” thì 2 người đọc lời thề nguyện: “Con thề là sẽ chăm sóc túi tiền anh ý trọn đời!” ví dụ thề! (*Cười*), những lời thề kiểu kiểu đấy, xong rồi trao nhẫn cho nhau là xong. Thế còn theo truyền thống, thì sau buổi lễ đấy thì người chủ hôn - ông sư chủ hôn đấy, sẽ giảng 1 bài pháp cho 2 vợ chồng mới nghe. Đấy, chiều nay thì không kịp rồi, chiều nay chỉ kịp ăn chứ không kịp nghe giảng (*Cười lớn*) nên là bây giờ sẽ giảng.

Chú rể rất thơ mộng, viết thơ, lúc mà đọc lời thề, chú rể viết 1 bài thơ luôn. Thề bằng thơ còn cô dâu thì ngược lại, rất chi tiết rõ ràng, giống như là điều 1, điều 2, điều 3,... khoản 1, điều 128 v.v... Đấy là 2 phong cách khác nhau, chú rể làm hẳn bài thơ từ đầu đến cuối, cô dâu: 1 là, 2, 3, 4, 5... Mấy điều ấy Hà Anh nhi? 7 điều.

Cô dâu rất mạch lạc, chú rể làm bài thơ cũng rất hay. Hai người đều rất thú vị ở chỗ đấy. Mà mọi người phải nhớ là bài đấy chỉ trong vòng 30 phút thôi, đến đây mọi người mới viết lời thề ra. Sau này lúc giận nhau mở ra xem! (*Cười lớn*), mở video thề đã ghi lại hết rồi, đấy, lúc giận nhau mình mở video ra xem là mình đã từng thề thốt cái gì, đến ngày hôm nay thì... (*Cười*) Kiểu gì chả giận nhau, đã lấy chồng lấy vợ rồi. Ngày xưa Anh lấy Mỹ Nhân xong phải mất 6 tháng để điều chỉnh, nhi? 6 tháng không nhi? 3 tháng à? :D

Mỹ Nhân: 2 tháng.

Trong Suốt: 2 tháng để điều chỉnh. Vì 2 người lấy nhau ấy, giống như 2 cái tôi đang tung tăng ở khắp nơi đem về nhốt trong 1 cái nhà, cái tôi đấy không phải là cái tôi bình thường mà là 2 cái tôi đầy gai đập vào nhau, va đập, va đập, va đập... và bắt đầu trầy xước... Đấy, chiều nay là phần “thơ mộng”, còn bây giờ là phần sự thật, thực tế. Hà Anh với cả Nguyên có nghe Anh nói không?

Duy Nguyên, Hà Anh: Dạ có a.

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Trong Suốt: Bây giờ Anh sẽ giảng phần “thực tế” của hôn nhân. Chiều nay là những phần thơ mộng của hôn nhân, thực tế là... là 2 cái tôi đang tung tăng ở ngoài đời, thế có 1 cái hộp, cái hộp tức là 1 cái nhà đây, vút 2 cái tôi đây vào. Mà 2 cái tôi đây thì sao? Thì đây gai – gai là có vấn đề đây, bắt đầu đập vào nhau. Vì trong cùng 1 cái nhà nhỏ mà đi ra đi vào, nấu nướng, nói chuyện, cùng nhau phân xử 1 chuyện gì đây... thế là cái gai nó va vào nhau, và 1 thời gian sau toàn đây vết xước. Đây... thực tế nó không thơ mộng như là mọi người tưởng. Thực tế là như thế, là sau 1 thời gian cả 2 người đây vết xước và những cái gai đập vào nhau.

Đây, những vấn đề nó là như này, nhưng còn chưa hết. Cái tôi nó có 1 đặc điểm là gì, là **nếu anh làm tôi đau thì tôi sẽ làm anh đau** – đặc điểm của cái Tôi đây. “Nếu anh làm tôi đau thì tôi sẽ không nói với anh nữa”. Không nói chuyện nữa cũng là cách để làm người khác đau mà. “Anh làm tôi đau thì tôi sẽ bỏ về nhà bố mẹ” - cái Tôi nó có tính chất như vậy. Nghĩa là **khi ai đó làm nó đau, thì nó muốn làm người ta đau lại** bằng cách nào đó. “Anh mà làm em đau, em sẽ bỏ về nhà bố mẹ đây” ví dụ đây. Em sẽ không mắng chửi anh - nhưng em sẽ làm 1 hành động gì đây để cho bố tức. Hay là anh chê em nấu ăn không ngon, em để bụng rồi 2 hôm sau sẽ chê anh là: “Đóng cái bàn cũng không ra hồn”... đây, sự thật đây!

Không phải là để bụng theo kiểu người xấu đâu, nghĩa là cố tình để bụng đâu mà cái Tôi nó bị tổn thương, bị chê nấu ăn dở mà, 2 hôm sau nó phải “trả thù”. Đặc điểm của cái tôi là thế - Bị đau thì phải trả thù. Nghĩa là sống với nhau sau 1 thời gian thì đây vết xước, 2 cái tôi trong 1 cái lồng – 1 cái nhà, đập vào nhau chan chát thế là vết xước nhiều. Nếu **không tu hành**, thì cuộc đời của mọi người là **1 cuộc đời tích tập đầy các vết xước** – hết, rồi chết. Khi chết rồi thì đây vết xước. Có những vết xước nó quen rồi thì “thôi, chấp nhận”, “tôi quen rồi, tôi không thấy vui lắm đâu, nhưng tôi quen rồi”. “Quen” ví dụ như là ông chồng mình ông ý lúc nào cũng mở ti vi rất to, mình nhắc đến 5 lần 7 lượt không được, thôi đành dứt bông vào tai – ngủ dứt bông vào tai cho đỡ khó chịu. Thực ra đây là 1 vết xước đây – mà không giải quyết được. Ở đây những ai có gia đình rồi thì sẽ hiểu điều đây. Những ai ở đây có gia đình rồi ấy nhỉ?

Một chị nói: *Em ạ!*

Trong Suốt: Đây... anh nói có đúng không? Hay sai bét?

Một chị nói: *Quá đúng ạ.*

Trong Suốt: Có đúng không Hồng Nhung?

Chị Hồng Nhung: *Quá đúng ạ!*

Trong Suốt: Sao mà đúng? Mọi người có dẫn chứng gì không? Hay là nói đúng cho Anh vui lòng?

Chị Hồng Nhung: *Nhiều vết thương quá ạ.*

Trong Suốt: Đây các vết thương. Vợ chồng sống với nhau 1 năm thì 1 đồng các vết thương, 2 năm thì 2 đồng các vết thương. Nhưng mình lại không coi là vết thương đâu vì mình lại quen mất rồi, mình cứ tưởng “Thôi, mình cứ ráng chấp nhận”. Thảo đúng không? Hay là không có vết thương? Chẳng chịt các vết thương. Đúng không?

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Chị Thảo: *Vâng...*

Trong Suốt: Phương có tí vết thương nào không hay hoàn toàn trơn tru không có tí vết thương nào? Vết xước đấy, gọi là vết xước thì đúng hơn. Gọi vết thương hơi nặng nề. Tất nhiên nếu mình tu hành thì ít vết xước và vết xước nó không sâu, hoặc là mình biết cách chữa lành. Phương với Thành thử dừng cảm kể một vết xước xem nào. Có cả vợ chồng ở đây thử kể vết xước xem nào? Có đủ dừng cảm kể không hay thôi? Kể xem nào.

Chị Phương: *Ví dụ như là, đôi khi chỉ khó chịu vì một hành động nào đó của người kia thôi. Đơn giản là vì 1 cốc sữa chua, hôm qua một trong những việc lật vật hằng ngày: mình không thích ăn sữa chua dâu mà mình thích ăn sữa chua thường, trong tủ có 2 loại sữa chua. Ăn sữa chua dâu mãi mà không hết, thì khi thấy chồng cứ ăn sữa chua mà mình thích – mà mình thì cứ suốt ngày cố ăn sữa chua dâu cho hết, mà cứ thấy chồng “điềm nhiên” mở hộp sữa chua trắng ra... (Cười lớn). Trong lòng nổi lên 1 cái cảm giác... hậm hực. Mà không phải hậm hực bình thường đâu nhé, mà bắt đầu gán ghép: nghĩ chồng ích kỉ thế này thế kia, cả nhà không ai thích loại sữa chua dâu mà mình thì cố phải ăn cho hết, còn nghĩ ra đủ trò, thấy chồng thật đáng ghét nữa cơ...*

Trong Suốt: Có trả thù không?

Chị Phương: *À, lúc nghĩ thế thì thấy tức tối, xong nghĩ lại thấy mình đang giận nên là...*

Trong Suốt: Trả thù nhiều khi chỉ là quát 1 câu thôi, bực quá mà...

Chị Phương: *Có ạ, nói vài câu cho chồng khó nghe.*

Trong Suốt: Và mình quát 1 câu để biết rằng người ta nghe câu này người ta khó chịu.

Chị Phương: *Mình nói là để chọc cho người kia cũng tức theo...*

Trong Suốt: Đấy, thấy chưa? Khi mình hậm hực người ta, mình không để yên cho người ta đâu... mình phải làm cái gì đấy gây cho người ta khó chịu. Bản năng tự nhiên của cái Tôi là như thế. Nói 1 lời gì đấy gây cho người ta phải cân nhắc, đúng không? Thành có vết xước nào không hay là hoàn toàn trơn tru?

Anh Thành: *Hằng ngày va chạm nhau suốt đi ạ...*

Trong Suốt: Có vết xước nào không?

Anh Thành: *Có lần em đang mãi xem ti vi, máy tính thì để ở bàn, chìa khoá thì để trong tủ, xe máy thì để ngoài sân, em cất hết đi mà không nhớ là vợ dặn để xe cho vợ đi gọi dầu. Lúc cất xe đi thì vợ chả nói gì xong vợ giận dỗi rồi vào giường nằm khóc, nói rằng là chồng không quan tâm đến vợ. Một chuyện đơn giản như thế, thấy chồng dắt xe vào thì bảo là tí vợ đi gọi dầu chồng để xe lại mà vợ lại bảo là “Thế anh thừa hơi đến thế à? dắt vào lại dắt ra”. Mình mới tức lên, mình đang trong bếp mình già vờ đứng đấy xong ra lại nói tiếp.*

Trong Suốt: Đấy, cái đoạn này này: đoạn mà 2 người nói chuyện với nhau chưa sao bắt đầu đến đoạn là “Anh thừa hơi” là vấn đề rồi... Là đâm lại 1 phát rồi đấy, đúng chưa? Đề ý mà

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

xem, nói rất bình thường xong đến “Anh thừa hơi thế à” là mình đã đâm lại. Anh đâm em 1 cái, là mình đã khó chịu đúng không? Em đâm lại anh 1 cái cho anh đau. Khó chịu đúng không? “anh thừa hơi à?” ai mà chịu được, đúng không? Rõ ràng là mình có thừa hơi đâu đúng không? Đấy, mọi người để ý cái quá trình làm đau nhau là như thế. Câu chuyện của Phương và Thành là 1 ví dụ rõ nét nhất của việc làm đau nhau như thế nào – làm xước nhau như thế nào đấy. Đầu tiên là người kia làm mình xước, xong mình làm xước người ta lại. Nếu mình không tu tập gì, thì câu chuyện đấy mình để bụng, để lần sau sẽ đem ra nói chứ không phải là hết đâu. Lần sau mình sẽ đem ra nói vào 1 lúc nào đấy, vì vết xước còn đó mà, làm sao mà chịu được. Hồng Nhung dừng cảm kể 1 vết xước nào, Hồng Nhung “trong sáng” kể đi...

Chị Hồng Nhung: Trước đây thì em rất khó chịu chuyện chồng em hay đi nhậu nhẹt, mỗi lần tức quá em phải nói. Mỗi lần liên tục như vậy trong lòng em rất tức, tức đến mức nó hằn sâu vào trong, nó thành 1 vết thương. Tự nhiên lần sau mình không thèm quan tâm đến chồng em đi nhậu về muộn nữa hay không, em xem đó là chuyện bình thường nhưng thực ra vết thương bên trong rất là sâu, nó bị chai lì.

Trong Suốt: Mình có làm gì anh ấy khó chịu lại không? Anh ấy làm mình khó chịu mình có làm gì cho anh ấy khó chịu lại không?

Chị Hồng Nhung: Chắc là em cũng hơi “chuyên quyền” 1 tí, mọi cái chồng em gần em nhưng em không bao giờ em nghe...

Trong Suốt: Đã thế thì không thèm nghe nữa đúng không? Em nói anh không nghe, thì anh nói sao em phải nghe?! Thế là ông ý khó chịu lại... Đấy cuộc gây đau khổ cho nhau là như vậy đấy. Người này làm người kia xước, người kia khó chịu quá làm người này xước lại.

Chị Hồng Nhung: Thậm chí là không cãi nhau gì đâu nhưng cứ để trong lòng ám ức...

Trong Suốt: Đấy, Hà Anh với cả Nguyên đấy, sự thật của đời sống hôn nhân. Đã có ví dụ rồi cơ à, được em nói đi?

Duy Nguyên: Em có ví dụ ạ, hôm trước ấy ạ, bình thường 2 đưa em đi ăn đều phần cơm cho con chó con mèo, hôm đấy chắc là buổi sáng không ăn, hạp xong rồi tầm đến hơn 12h trưa, thế em ăn hồn nhiên thôi, ăn hồn nhiên thì ăn hết đồ... thế là ăn xong thấy Hà cáu ra mặt.

Hà Anh: Cáu thôi chứ biết làm gì?!

Trong Suốt: Cáu thôi không làm gì cho mình lúc đấy à? Không trả thù à? Cái Tôi bao giờ nó cũng tìm cách trả thù, một cách gọi là “thâm trả thù”

Hà Anh: Em có ví dụ khác cụ thể hơn ạ. Ví dụ như là, em cứ hay phải chờ đợi Nguyên ạ. Cứ lúc nào, kể cả đi đâu hoặc làm gì thì em cũng phải chờ ít nhất là 5-10-15 phút ạ. Nên nhiều lần rất là bực, nhiều lần mình cố tình làm gì thật là chậm, thật chậm để cho Nguyên phải chờ, thế xong lúc nào Nguyên bực lên thì bảo “sao mà chậm chạp thế?” thì em lại bảo “Đấy, thấy chưa, bây giờ cho biết cái cảm giác của người chờ đợi khổ như thế nào!!”. Thường xuyên có cái kiểu đấy.

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Trong Suốt: Trả đũa, cố tình trả đũa, đúng không? Vừa xong mình nói ra những chuyện này rất là dễ - những vết thương nhỏ, nhưng mà có những vết thương kinh khủng luôn, vết thương gọi là không hồi phục được mà chính xác là vết thương rất khó hồi phục. Vết thương có 2 kiểu đấy, mình vừa kể là vết thương nhẹ, người này chém người kia 1 cái, người kia chém lại người này 1 cái, hai cái tôi chém nhau đấy.

Nhưng có những vết thương là vết đâm rất sâu sắc, nếu đủ duyên thì mình sẽ gặp phải. Không đủ duyên thì thôi, cả đời mình sẽ không gặp phải. Như là Hồng Nhị, Hồng Nhị là hạnh phúc rồi, hạnh phúc tương đối thôi, không bị vết thương sâu sắc nào cả. Nhưng nếu mà đủ duyên thì mình sẽ bị vết thương rất sâu sắc, cảm nhận thấy mình không thể chấp nhận nổi người kia luôn.

Ví dụ người ta lỡ ngoại tình chẳng hạn, có thể mình sẽ không chấp nhận nổi nữa, bởi vì vết thương quá lớn. Nghĩ mình sẽ ngoại tình lại trả đũa cho bố. Nhưng cũng có người bảo thôi, không chấp nhận được nữa luôn. Đây, đời sống vợ chồng đấy, càng ở gần nhau, càng dễ đâm nhau 1 vết thương chí mạng. Ở xa nhau thì khó làm khổ nhau lắm, những cái người mình càng yêu thương, càng tôn trọng, mình càng tin tưởng mà họ lừa dối mình, phản bội mình thì vết thương nó nặng nề lắm, kinh khủng lắm.

Mình càng yêu người ta bao nhiêu, mà người ta làm đau mình, thì cái vết đau làm mình càng cảm thấy kinh khủng bấy nhiêu. Mình càng tin người ta bao nhiêu, mà người ta lừa mình thì mình càng đau đớn bấy nhiêu. Nghĩa là hai người ở càng gần nhau, càng có khả năng gây đau đớn cho nhau mạnh hơn. Tuỳ vào mức độ thâm thiết của tình cảm mà mức độ nổi đau nó cũng lớn như vậy. Càng yêu nhau càng dễ làm nhau đau khổ hơn, đúng chưa? Yêu vừa vừa, phản bội thì cũng chả sao lắm, nhưng yêu nhiều mà bị phản bội thì đau đớn vô cùng luôn. Hay là nhiều khi phản bội thì quá to nhưng lỡ xúc phạm bố mẹ mình thì còn nặng nề hơn - đối với nhiều cặp vợ chồng là không chấp nhận được. Một người đi đường chửi bố mẹ mình mình thấy bình thường, nhưng nếu người bạn đời chửi bố mẹ mình mình cảm thấy cực kì kinh khủng.

Càng ở gần nhau về mặt tình cảm, càng dễ làm nhau đau. Cái vết đau đấy không phải là do tự nhiên nó đau, nó đau vì mình đã làm mạnh nó lên bởi mối quan hệ tình cảm của mình. Chính cái tình cảm mình dồn cho người ta làm vết thương nó to hẳn ra. Ví dụ đấy, ra đường có người chửi bố mình “bố mày là đồ chó” mình chỉ thấy hơi khó chịu, nhưng nếu vợ hoặc chồng mình mà nói câu đó xem, mình có chịu được không? Như vậy vết thương là do cái gì? Có phải do câu nói đấy không? Hay là do mình phóng đại lên nhờ mối quan hệ tình cảm đấy? Vậy tình cảm càng gần, thì mình càng mong đợi nhiều ở người kia và khi mình mong đợi nhiều mà người kia làm trái với mong đợi thì mình càng thất vọng và đau đớn.

Một ví dụ khác, cũng là ngoại tình nhưng có gia đình thì ngoại tình là bình thường, “ông ăn chả thì bà ăn nem” có gì đâu. Có gia đình thì lại là nổi đau mà cả đời vẫn không quên được. Vấn đề là, mình đau vì sao? Vì người ta ngoại tình hay vì cái gì? Theo mọi người thì vì sao? Vì mình quá dính chặt lấy người ta nên mình rất đau khi bị dứt ra. Đúng chưa? Vì mình quá kì vọng vào người mình yêu thương, mình yêu người ta mình kì vọng người ta yêu lại mình như mình yêu họ, đúng không? Mình tôn trọng người ta thì mình kì vọng người ta cũng tôn trọng mình như mình tôn trọng họ - tâm lý con người bình thường mà. Mình tử tế với người ta thì mình kì vọng người ta tử tế với mình như thế. Nên người càng gần mình, mình càng dồn nhiều tình cảm, thì khi họ làm trái như thế thì mình càng đau.

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Ví dụ nếu Hà và Nguyễn sau này có làm nhau đau đớn, phải hiểu rằng là thực tế nó không kinh khủng, kinh khủng nằm ở việc mình phóng đại nó lên. Mình phóng đại nó bởi vì mình bị dính chặt với người kia ở góc độ tình cảm, nhà Phật còn gọi là **Bám chấp** đấy. Mình mong chờ người kia phải làm 1 điều gì đấy theo kiểu mà mình muốn, và khi người ta không làm, mình đau ít hay đau nhiều là do mong chờ của mình với người ta mạnh hay nhẹ. Nếu mình và ông chồng mình đều có tính là lẳng nhăng thì ngoại tình chả sao, nhưng nếu mình rất chung thủy, cả đời mình không bao giờ “nhìn ngang liếc dọc” chứ chưa nói gì là nghĩ đến anh nào thì mình sẽ cực kì đau đớn nếu ông chồng mình làm điều ngược lại.

Nên là trước khi lấy nhau, mình nên hiểu điều đấy. Để làm gì? Để giả sử chuyện đấy xảy ra, mình nhìn nó bằng 1 con mắt thứ 3 sáng suốt hơn, chứ không phải nhìn nó bằng con mắt của 1 người đang dính chặt tình cảm với 1 người khác. Mình phải nhìn được câu chuyện của mình bằng 1 con mắt khác, con mắt của 1 người khách quan. Và nếu mình không tập, thì còn lâu mới làm được điều ấy. Không tập thì ngay như chuyện của Phương và Thành nhìn nhỏ thế thôi, người ngoài nhìn vào thấy bình thường, nhưng Phương lại sẵn sàng khóc 1 châu đúng không? và hậm hực mấy hôm liền vì mình không nhìn bằng con mắt của người thứ 3 nữa rồi, mình không nhìn bằng con mắt của người trí tuệ, khách quan nữa rồi. Mình nhìn bằng con mắt của người bám chấp chặt vào người kia nên mình đau khi mình bị người ta làm sai. Càng đau nghĩa là mình đang bám chặt lấy người ta, càng đau thì bám càng mạnh. Và cái bám đây không bao giờ là tốt cả - **không bao giờ là tốt.**

Trí tuệ thì rất tốt nhưng bám chấp không bao giờ tốt. Bám chấp nghĩa là gì? là mình bám chặt người ta ở góc độ tình cảm đến mức mình muốn người ta phải làm theo ý mình, hành xử theo đúng kiểu của mình. Ví dụ kiểu của mình là không được liếc một cô khác thì anh ấy chỉ cần liếc 1 cô khác thôi là biết tay ngay... đấy... có những người phụ nữ có kiểu đấy.

Anh kể 1 chuyện, ngày xưa có 1 anh bạn sinh năm 76, anh ấy làm ở công ty anh và có đặc điểm là rất hay liếc các cô khác, ví dụ một cô gái đi qua, anh ấy đang ngồi bình thường mà thấy 1 cô gái đi qua anh ấy “úi trời...”, cái gì? Sao lại trời?! “nhìn kia, nhìn kia”... (*Cười lớn*) Mình quay sang nhìn, thế thôi, chỉ 1 cô gái thôi mà?? Xong 1 lúc sau anh ấy lại “Úi trời!!”. Mình nghĩ ông này buồn cười thật, mình không hiểu tại sao ông ấy có tính kì lạ như thế, một người bình thường có liếc thì cũng không “úi trời, ui trời...”. Thế rồi 1 hôm đến nhà ông ý chơi, mình phát hiện ra điều này: mình với ông ý và vợ ông ý đi taxi cùng nhau, ông ấy ngồi mắt nhìn thẳng về phía trước, không liếc sang bên phải, bên trái cái nào. Tức là ông ý ngồi 1 kiểu kì lạ chưa từng thấy, rất nghiêm chỉnh cạnh vợ. Thậm chí không cả liếc sang bên phải, trái gì cả, ngồi rất nghiêm chỉnh. À, đây rồi, 1 sự dồn nén rất lớn, tức là cứ ở cạnh gia đình là ông ấy phải thế, ông ấy bị dồn nén rất nặng, đến cơ quan ông ấy suýt xoa, nhìn hết sang cô này đến cô khác. Vì ở nhà, vợ ông ấy bảo là: anh không được như này, chỉ được như này thôi (nhìn thẳng, không liếc ngang liếc dọc) :D, ở nhà, ông ấy chỉ cần liếc 1 cái là vợ cấu 1 cái ngay. Ở đây có anh Tuấn lái xe của Anh biết này. Anh Tuấn cũng rất buồn cười. Ông này khi đi cùng xe với anh thì thoảng nhìn sang bên phải “trời!”, nhìn sang bên trái “trời!”... (*Cười lớn*) Đây, nhưng mà khi đi với vợ thì thôi khác hẳn. Đây là dấu hiệu của 1 bà vợ bám chấp vào ông chồng, bắt ông chồng phải hành xử theo kiểu mà mình muốn. Mình càng đau nhiều chứng tỏ mình càng bám nhiều... Ở đây ai đang bị đau nhiều về tình cảm, hãy nhớ rằng: mình đau nhiều không phải do ông hay bà ấy làm, người ta chỉ là cái duyên thôi, còn cái nhân là do bám chấp của mình quá nặng. Anh nhắc lại lần nữa: ***mình đau không phải là do người kia gây ra, điều đương nhiên người kia có phần, nhưng người kia là cái DUYÊN, cái gọi ra, còn NHÂN của cái việc mình đau là mình bám quá nặng vào người ta.*** Chị H đồng ý không? Chị đau là do người ta quá xấu xa hay là “hình như” chị bám hơi chặt? Theo chị thì sao?

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành pháp luật trong đời sống hôn nhân

Chị H: *Do mình.*

Trong Suốt: Khi mình thấy người ta làm sai, mình nghĩ người ta là ác quỷ, không phải đâu, người ta là cái duyên. Người ta làm điều đấy là vì NHÂN QUẢ đấy. Mình đã từng làm điều đấy với người ta, bây giờ người ta làm lại điều đấy với mình. Mọi thứ trên đời đều là nhân quả. Nếu người ta lừa mình thì cũng bởi do mình đã gieo cái nhân lừa người ta. Người ta chỉ thực hiện lại nhân quả cho rõ ràng thôi. Nhưng mà đau hay không là lỗi của mình. Đau nhiều hay đau ít là do mình tập hay không tập. Mình không tập thì sẽ rất đau. Vì mình cứ bám chặt vào người ta mà, người ta mà làm trái ý mình thì mình đau là chắc.

Còn nếu mà có tập ấy, cho dù người ta có lừa mình, thì nỗi đau cũng vừa phải và dần dần tan biến do mình có TRÍ TUỆ. Đây là giá trị của thực hành, của tập đấy, mình thực hành Phật Giáo, mình tập xong không có nghĩa là không có ai làm điều xấu với mình nữa, nhưng có nghĩa là gì? Theo nhân quả vẫn có người muốn làm điều xấu với mình, nhưng mình không còn đau buồn nữa, mình sáng suốt, bình an khi người ta làm điều xấu với mình. Hoặc khi mình đã sáng suốt thì mình hành xử đúng đắn, thường mình có kết quả tốt. Lý do mọi người nên tập là vì thế. Mọi người tập không phải là để cho không ai nói xấu tôi nữa, không ai làm điều sai với tôi nữa mà là mình bình an, hạnh phúc khi người ta làm điều đấy, và mình sáng suốt để mình hành xử cho phù hợp.

Chứ còn đã là có gia đình, thì 2 cái tôi đập vào nhau mà. Đương nhiên sẽ xây xước là chắc rồi, đừng hi vọng là sẽ không xây xước. Nhưng với người không tu hành xây xước thì để bụng thôi. Như Nhung đấy “anh không làm theo lời em thì em sẽ không làm theo lời anh”- đấy là trước đây, đúng không? Còn người tu hành thì hiểu rằng là **xây xước là 1 cơ hội để sửa mình**, khi mình bị xây xước, nó cho mình biết rằng mình đang bám chấp và như vậy là 1 cơ hội để mình sửa.

Anh sẽ kể 1 câu chuyện về Mỹ Nhân – Chánh kiến. Khi mà anh lấy Mỹ Nhân, chưa có tình yêu gì hết, 2 người lấy nhau là “hôn nhân không có tình yêu” –thế mới kỳ! Chẳng do ai mai mối cả - do anh quá “đẹp trai”!!! (*Cười lớn*) thế là có người muốn cầu hôn anh, thế là lấy nhau. Mà Mỹ Nhân thì lại sống trong miền Nam nên 1 năm chỉ gặp nhau 2, 3 lần thôi. Thành ra khi mà lấy nhau về đây thì chưa có thời gian tìm hiểu nhau luôn, chưa đủ thời gian để tìm hiểu nhau ấy. Thế là cưới xong thì mới tìm hiểu, cái giai đoạn tìm hiểu mất khoảng mấy tháng đấy. Không phải cái gì người ta và mình cũng hợp nhau. Ví dụ Mỹ Nhân nấu ăn theo kiểu miền Trung, Anh thì ăn quen miền Bắc rồi. Thế là cả 1 buổi sáng dậy, chuẩn bị đồ ăn sáng rất công phu cho chồng, vậy mà ông ấy không khen 1 câu nào. Ông ấy chỉ ném ném mấy cái rồi đứng dậy bỏ đi. Đau không? Còn chê nữa chứ rồi ném ném mấy cái, chê rồi đứng dậy bỏ đi. Đau không?! Nếu mà không tập gì thì đó là vết xước rồi. Mình đã chuẩn bị cả buổi sáng rồi, trong lòng khắp khơi nghĩ rằng “anh ý sẽ rất vui khi ăn món ăn này”, ai dè ông ý chỉ ném mấy cái rồi chê đứng dậy bỏ đi mất. Nhưng Mỹ Nhân là 1 người thực hành – thực hành rất quyết liệt. Nghĩa là mỗi lần như vậy, ông ý bỏ đi thì việc của mình không phải là ngồi giận ông ý mà mình quay vào bên trong tìm xem mình sai ở đâu. Khi mình giận, mình khó chịu thì mình có vấn đề gì?

Cái này mọi người áp dụng được, Hà và Nguyên áp dụng được, Thành và Phương áp dụng được. Mỗi lần mình giận anh ý, thay vì mình ngồi lẩm bẩm: “Anh thừa hơi à?!” thì mình quay vào bên trong tìm xem là mình có vấn đề gì? Mỹ Nhân là sẽ không quay ra ngoài để trách cứ anh mà sẽ tìm 1 góc trong phòng, ngồi lại. Anh rất là hiểu Mỹ Nhân, nhìn mặt là biết ngay, Mỹ Nhân mà có vấn đề gì 1 phát là lộ hết ra mặt, không thể dấu được cái gì cả.

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Đi làm về nhìn mặt vợ là biết có vấn đề, nhưng Mỹ Nhân rất giỏi, có vấn đề không bao giờ trách anh gì hết, kể cả anh có vẻ vô lý đến mấy, thì Mỹ Nhân cũng tìm 1 góc để ngồi sửa cái tôi của mình, tập với cái Tôi. Nên là chỉ trong 2 tháng rất nhanh, 2 người trở nên hoà hợp với nhau. Vì mỗi lần có vấn đề gì thì Mỹ Nhân lại sửa, tập. Nên chỉ mất 2 tháng thôi, mà từ đây đến giờ giữa anh và Mỹ Nhân chả có 1 lần cãi nhau nào. Nếu có gì không thoải mái thì quay vào bên trong. Như vậy người tu tập, nguyên tắc là: nếu có gì không thoải mái, khó chịu với nhau, thay vì ngồi trách cứ người kia, tôi hiểu rằng, tôi đang có vấn đề - phải có gì nhầm lẫn bên trong, do bám chấp, do cái Tôi mình quá to v.v... Và ngồi sửa bằng được thì thôi. Cách tập khác với người không tu hành, không tu hành thì cả ngày ngồi nghĩ đến tính xấu của ông ý, đến những điều xấu ông ấy/ cô ấy đã làm cho mình, xong mình không yên từ ngày này qua ngày khác. Xong mình nghĩ 1 lúc lâu thì thành sự trách cứ, trách cứ đủ lâu thì thành oán giận, oán giận đủ lâu thành hận thù.

Nhiều người lấy nhau xong hận thù nhau. Đầu tiên chỉ là vết xước thôi, nhưng mà không bỏ qua được, nghiền ngẫm nó lâu giống như là mình bị xước mà mình cứ cứa đi cứa lại ấy thế là thành vết thương, vết thương không chữa nốt, để lâu nó mưng mủ, nhiễm trùng, hoại tử thành bị mất luôn 1 cánh tay. Thế là thù hận nhau là cái chắc. “Vì anh làm em xước mà em mất cánh tay này” - mình sẽ nghĩ thế - “em mất cánh tay này vì anh” mà không hiểu rằng là không phải, ông ấy chỉ làm mình xước thôi, xong đáng ra mình phải tìm cách chữa, sửa, mà mình lại lấy dao ngồi cứa đi cứa lại cho nó thành loét ra rồi hoại tử mất cánh tay. Nên nếu mình thực hành, mình tập ngay lúc còn là vết xước, người thông minh là tập ngay lúc còn là vết xước. Thì mình vừa không bị đau, mình vừa hạnh phúc, đặc biệt là mình trở nên **sống có trí tuệ**;

Nên là Thành với Phương mà muốn hạnh phúc thì phải chữa từ vết xước, chứ đừng để thành vết thương, mà vết thương cũng phải chữa đừng để thành hoại tử và hỏng 1 cánh tay, phải chữa từ sớm, và chữa bằng cách của tu hành. Còn nếu mình nuốt vào trong lòng thì không phải chữa - anh không nói cách chữa nuốt vào trong lòng. Nuốt vào trong lòng chẳng qua giống như 1 căn bệnh, thay vì mình chữa nó thì mình tạm quên, phớt lờ nó đi - nó vẫn còn đấy - “thôi, quên đi, nghĩ làm gì, nghĩ tới nó mệt lắm”. Mình không được quên nó, ngược lại, mình phải đem nó ra mà chữa - chữa lành hẳn hoi. Nếu mình đã có vết thương chí mạng thì càng phải chữa. Nhưng nếu mình có vết xước mà mình bỏ qua thì dần dần nó thành vết thương, nên vết xước cũng phải chữa nốt. Mỹ Nhân có cái hay, có điều đặc biệt là: vết xước cũng chữa, không phải để thành vết thương mới chữa - đó là nguyên tắc của Mỹ Nhân khi sống cạnh anh. Một sự không thoải mái nhỏ cũng phải tập. Nên là máu chốt của 1 đời sống gia đình hạnh phúc là mình chữa từ vết xước, chẳng may ở đây ai đã có vết thương rồi, thì cũng thế, mình nên hiểu vết thương không phải người ta gây ta cho mình mà do sự bám chấp, kì vọng của mình gây ra cho mình là chính nên mình phải chữa vết thương ở từ phía bên trong mình. Chứ mình không thể chữa anh ấy được, bảo anh ấy đừng yêu cô kia nữa.

Kể 1 câu chuyện 1 người quen anh, có 1 ông chồng không may ông ý yêu cô khác, chị ấy rất là đau đớn. Việc đầu tiên chị ấy nghĩ đến là làm thế nào để ông ấy không yêu cô ấy nữa - phụ nữ là thế, không trách ông chồng mấy đâu, trách cô kia. Phụ nữ là thế, chồng mà ngoại tình là trách cô kia, cũng trách ông chồng chứ không phải là không. Sau đây là tìm cách để 2 người không đến với nhau nữa. Tất nhiên chuyện đây không có gì sai, chuyện chị ấy tìm cách cho 2 người không gặp nhau nữa không có gì sai. Cái sai ở đây là gì? Là chị ấy nghĩ vết thương trong lòng chị ấy là do ông chồng và cô kia gây ra, nên là chị ấy không chịu chữa bên trong.

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Hằng ngày chỉ đi tìm cách chữa bên ngoài: làm thế nào nói chuyện với chồng, nói chuyện với cô kia để cho 2 người không tới được với nhau mà quên mất rằng vấn đề của mình không phải nằm ở kia mà nằm bên trong mình. không dành thời gian chữa bên trong mình thế là cuối cùng có đến đâu đâu. Bây giờ ông kia và cô kia lúc nào cũng ở trong tình trạng lúc nào cũng có thể đến được với nhau nếu đủ duyên.

Nhưng chị ấy giờ khá hơn rồi, chị ấy gặp anh nói chuyện và anh đã giúp chị ấy chữa bên trong. Chị bám chặt vào ông ý quá, kì vọng nhiều vì chị ấy sống rất tốt mà, sống tử tế với ông ý quá đi. Những người sống tử tế bao giờ cũng có 1 cái thâm bám chấp là anh phải tử tế lại với tôi. Nếu em chung thủy thì tự nhiên em muốn cô ấy phải chung thủy lại với em.

Nguyên tắc 1 là có vết xước phải chữa ngay, 2 là chữa ở đâu? Không phải chữa cô kia hay anh kia mà chữa ngay bên trong mình. 2 nguyên tắc rất đơn giản. Cách chữa thì phải học dần, đừng bám chấp nữa, đừng có cái Tôi nữa, nghe anh giảng rất nhiều lần rồi, hay hãy chấp nhận nhân quả đi. Chỉ cần mình hiểu nhân quả thì đã vui đi nỗi đau rồi. Mình gây ra đau, mình sẽ bị đau lại, không bao giờ có chuyện mình không làm gì mà bị người khác làm đau- không có! Hiểu nhân quả là liều thuốc rất quan trọng, rất quý.

Hiểu nhân quả, chấp nhận nó. Thế nhưng mà muốn tiến bộ, thì phải nhận ra vết xước, hoặc vết thương và hiểu rằng là vấn đề nằm bên trong mình, chứ vấn đề chính không nằm ở người ta, người ta chỉ là cái duyên – nhân quả dẫn đến chuyện này thôi, còn sự đau đớn là do bên trong mình có bám chấp, có nhầm lẫn. Mình sửa được cái bám chấp, cái nhầm lẫn đấy thì mọi việc mới như xong.

Mỹ Nhân là 1 ví dụ đấy, chỉ mất 2 tháng thôi là giải quyết xong gần như là hết các vấn đề với anh. Dù các loại vấn đề, nào là anh không tắm nhiều như em muốn – Mỹ Nhân sạch lắm! :D. Rồi là anh không gọi đầu nhiều như tần suất mà em mong muốn... Dù các loại chuyện, vì sống với nhau mà, những chuyện nhỏ nhỏ thôi nhưng mà không tập nó sẽ gây nên chuyện, nhiều lắm, vô số nhiều... Lúc đầu anh đành phải chiều, vì mình cũng không muốn làm cho vợ mình đau lòng, nhưng do Nhân sau này tiến bộ bảo “anh muốn tắm thế nào thì tắm, bao lâu gọi đầu 1 lần là tùy anh!”. Đây là trình độ lên đấy, Nhân nói thế không phải vì tức mà nói mà trong lòng mình thấy thế được. Sao Phương lại cười? Tần suất cho phép của em là bao nhiêu?!

Chị Phương: *Tần suất cho phép của em á? Hằng ngày! :D*

Trong Suốt: Thế là giống hệt Mỹ Nhân rồi. Đầu tiên Mỹ Nhân cũng thế, cũng bắt anh là hằng ngày, thì mình tắm hằng ngày! Nhưng mỗi lần như thế mình vẫn tắm nhưng mình nói: “Đây là vấn đề của em”, “thực ra anh làm thế này anh chả hứng thú gì đâu, đây là vấn đề của em, em phải sửa.”. Đây, cách Anh giúp Mỹ Nhân là như thế. Khi tắm mình phải tòi cái gương mặt “Không hứng thú gì” xong rồi nói: “Đây, anh đi tắm chỉ hoàn toàn vì em, anh chả hứng thú gì, đây là vấn đề của em”. Đầu tiên thì Mỹ Nhân nghĩ ít, sau lặp đi lặp lại, nghĩ nhiều hơn, xong sửa dần, sửa dần... Các chuyện khác anh cũng làm như vậy.

Ví dụ có 1 khuôn mẫu là, chồng là phải mua tặng hoa vào ngày này, ngày kia thì mình vẫn tặng hoa như bình thường, xong cuối buổi mình nói “thực ra anh làm như này là vì em, chứ còn đối với anh ngày nào cũng như kỉ niệm ngày cưới rồi, ngày nào cũng như trăng mật rồi, thực sự trong lòng anh lúc nào cũng cảm thấy thoải mái và sung sướng, nên anh làm như này hoàn toàn chỉ vì em - chứ không phải là vì bên trong anh cần có nhu cầu đấy. Thì 5 lần 7 lượt sau vài năm, Mỹ Nhân lên 1 trình độ mới, chả cần tặng gì cả, anh vẫn tặng như thế, nhưng Mỹ

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Nhân không có sự chờ đợi chồng tặng cái gì cả. Chồng tặng thì vẫn vui, cả nhà vui vẻ nhưng không có lòng chờ đợi nữa, không thấp thỏm như kiểu “không biết 6h anh ý đi làm về có mang theo bó hoa không?!”.
Trước đây chắc chắn lúc mới cưới là thế. Ngày 20 – 10 tự khắc anh nhớ ra nhắn tin thôi, nhưng mình biết là vợ mình không chờ đợi, mình nhắn trong 1 trạng thái rất thoải mái. Còn trước đây, nếu mà vợ mình chờ đợi, nhắn xong hôm sau mình sẽ bảo “thực ra là...”. Mình lập đi lập lại như vậy, dần dần vợ mình hiểu ra đây là bám chấp của mình vào anh ý, chứ thực ra chả có gì là thú vị cả. Đấy, khéo thì làm thế.

Còn như Nguyên không thể khéo như thế được thì Hà phải tập thôi. Mình **chờ đợi** người ta tặng hoa mình - nghe rất thú vị đúng không? nhưng đấy là 1 hành động vô minh. Còn nếu người ta tặng hoa mình thì mình vui, còn không tặng hoa thì thôi. Như thế là rất tốt - đấy là hành động của sự tiến bộ. Nhưng nếu mình chờ đợi mà người ta không tặng hoa vào cái ngày mình muốn, mình sẽ bực tức, khó chịu - đấy là vô minh đấy! Ở đây ai là phụ nữ bị như thế không? Chờ đợi người ta tặng hoa vào ngày đấy, chị Huế có chờ đợi không?

Chị Huế: *chờ rất là nhiều, rất rất nhiều lần... Ngày xưa mình chưa tu tập, rất nhiều trường hợp giống như anh kể. Khi tu tập, mình nhận ra được 1 chút.*

Trong Suốt: *Giống mình quá, đúng không? Tất cả sự khó chịu là do mình hết, tất cả nỗi đau là do mình, người ta là nhân quả, là cái duyên dẫn đến. Nhưng mà do mình cứ bám chấp, mình thiếu hiểu biết nên mình mới đau. Tất cả những cái người ta làm là nhân quả.*

Chị Huế: *Bây giờ mình cũng muốn chia sẻ 1 chút với mọi người ở đây là bây giờ ai tặng cái gì mình hoặc ai tổ chức cho mình cái gì thậm chí là ngày sinh nhật mình cũng muốn quên luôn. Ngày sinh nhật của mình là 3-9 chẳng hạn, chả hiểu sao mình quyết định không nhớ nữa. Rồi buổi tối nhân viên mời “chị ơi chị qua nhà hàng”, mình qua nhà hàng thì thấy nhân viên trang trí hoa rồi chúc mừng sinh nhật chị, mình vui nhưng mà mình thấy không có ý nghĩa gì..*

Anh: Lên trình đấy!

Chị Huế: *Đấy là cái cảm giác gần đây nhất.*

Trong Suốt: *Mình vẫn nên vui, nhưng mình không nên cho nó là quan trọng.*

Chị Huế: *Mình vui, nhưng không thấy quan trọng.*

Anh: *Mình vẫn nên vui, nhưng không cho nó là quan trọng. Mọi người có tổ chức thì tổ chức, không thì thôi, người ta có quên bằng đi cũng được. Người ta có tổ chức hay người ta có quên bằng mình cũng thấy như nhau. Như nhau đó là đều không buồn. Còn người ta tổ chức mình thấy vui đấy là tốt đấy. Đấy là 1 dấu hiệu mình bớt quan trọng hoá cuộc sống, bớt quan trọng hoá cái tôi đi. Chứ còn cái tôi của mình nó muốn được mọi người tôn trọng, kỉ niệm, ca ngợi... đủ thứ hết, đến khi mà không làm thì nó không vui đâu.*

Tại sao 2 vợ chồng với nhau mà muốn được người kia tặng hoa cho mình? Để muốn là mình vẫn còn đặc biệt trong mắt người ta – thế thôi, có gì khác đâu... Cái Tôi nó muốn đặc

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

biệt trong mắt người ta mà, mình vẫn còn là người đặc biệt. Anh ấy không tặng nữa nghĩa là Tôi không đặc biệt nữa, Tôi chỉ lằng nhằng như 100 cô khác xung quanh thôi. Đấy, sâu xa cái chuyện tặng hoa với cả các thứ là như thế. Tôi vẫn là người quan trọng nhất đối với anh ý, nên đúng cái ngày đấy anh ý vẫn tặng tôi cái gì gì đấy. Nhưng mà khi ông chồng nói “Thực ra thì...” Thì mình hiểu ra là hoá ra không phải, anh ý tặng hoa không phải mình quan trọng nhất đối với anh ý, mà anh ý thương mình thôi, thấy mình chờ đợi bó hoa nên tặng bó hoa. Thì dần dần như thế mình sẽ hiểu ra rằng mình đang bám chấp đấy. Nhưng nếu tặng xong mà anh ý nói “em là người quan trọng nhất trong đời anh” thì sướng lắm đấy nhưng bám chấp càng nặng hơn. Còn anh tặng hoa rất vui vẻ xong ngày hôm sau nói “thực ra thì...”

Chị Phương: *Cho em hỏi nhé, thế còn cái vụ của em, em nhớ ra là vì anh Thành nói suốt ngày dán mắt vào cái ti vi không chớp mắt gần như bị thôi miên vào cái tivi, em đi qua đi lại mà chẳng để ý gì, em rất ám ức, cộng thêm đi ra ngoài phòng khách thấy xe máy thì vút đấy, máy tính để bàn rồi, chìa khoá nhà thì đang để đấy, mọi thứ thì ngổn ngang em mới tức lên em bảo chồng, chồng lại không nói 1 câu nào lẳng lặng cất xe vào mà hồi nãy vừa kêu chờ vợ đi gọi đầu. Thế là nhiều cái tức nó mới dồn vào nó mới đâm chồng 1 nhát thế...*

Trong Suốt: Đúng rồi! Nhiều vết xước lặp đi lặp lại thành vết thương. Mình bị thương thì mình muốn làm người ta bị thương lại.

Chị Phương: *nhiều lúc nghĩ lại rồi vẫn thấy tức.*

Trong Suốt: Rồi, cách tập là gì? Khi mình tức, ngay lập tức mình phải hiểu rằng đây là lỗi của mình. Con tức là lỗi của mình, cái **việc anh ấy không cất xe máy không phải là lỗi của mình nhưng con tức là lỗi của mình chứ không phải lỗi của anh ý** – Bước rất quan trọng, bước đầu tiên đấy!

Nếu em tiếp tục tức Thành về cái gì đấy, thì ngay khi mình tức mình lập tức nhận ngay ra đấy là lỗi của mình, anh ý chỉ là cái duyên để gọi cái bám chấp của mình ra thôi. Thay vì ngày xưa mình hay cho con tức này là lỗi của anh ý thì mình chỉ loay hoay sửa anh ý thôi, nhưng sửa thế nào được?! làm sao mà Thành ngừng dán mắt vào ti vi được?! Nếu có sửa thì lâu lắm, khó lắm, mơ ước viễn vông thôi. Mỗi người có quyền lựa chọn của họ. Nhưng đầu em lúc nào cũng quay mòng mòng làm thế nào để sửa anh ý thì không bao giờ xảy ra cả.

Trong khi bản chất cơn tức đến từ bên trong em, chứ không phải đến từ anh Thành – Thành là cái duyên, là nhân quả đấy. Thành xem tivi là nhân quả. Ông này đã gieo cái nhân gì đó rồi nên quả là rất thích xem tivi... Mình phải nhìn nhận nó ở góc độ nào, mình tức là lỗi của ai? Khi em tức mà em là người tu hành đấy, phải nói ngay với mình là “đây là lỗi của mình” – như Mỹ Nhân đấy, tức anh 1 cái là biết ngay đây là vấn đề của mình, cực kì là nguyên tắc luôn. Tức anh 1 cái là lập tức lên phòng ngồi 1 chỗ, vì biết ngay lập tức đây là lỗi của mình. Dù là anh có hành xử vô lí như thế nào đi chăng nữa mà nếu mình tức, thì nhận ra ngay đấy là lỗi của mình - cái đấy là cái cực kì quan trọng.

Một nguyên tắc cứng, mỗi khi mình tức, cái việc đấy không phải là lỗi của mình, mà con tức đấy là lỗi của mình, dù người kia có vô lí như thế nào đi chăng nữa mà mình tức – thì là lỗi của mình. Lỗi của mình là sự bám chấp của mình, sự vô minh của mình, ngay lúc đấy không phải là đi sửa người ta. Mỹ Nhân không sửa anh 1 tí nào luôn, mà việc của Mỹ Nhân là đi lên phòng ngồi 1 chỗ, không bảo “ôi anh sai rồi, anh không được như thế...” Thế còn đâu anh tạo điều kiện cho Mỹ Nhân làm như vậy anh không can thiệp nữa, nghĩa là mình tôn trọng khoảng

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

không của vợ mình, mình không bảo là cố gắng cãi nhau cho bằng được, hay đòi gặp nhau nói chuyện cho ra nhẽ - hồng ngay! Ra nhẽ là hồng hết, không ra nhẽ được luôn!

Khi cơn tức còn ở trong lòng, không ra được nhẽ gì hết, chỉ giống như “đổ thêm dầu vào lửa”. Khi cơn tức trong lòng mà đòi ra nhẽ, chỉ ra nhẽ trái chứ không ra nhẽ phải! Mà nó có ra nhẽ rồi 2 người đánh nhau cũng tổn thương nặng nề. Khi vợ mình có vấn đề, mình thả lỏng luôn, muốn làm gì thì làm, mình đi chỗ khác. Vì em không tập, còn nếu em là người tập, nếu em là Mỹ Nhân ấy, thì vấn đề chồng mình làm gì không quan trọng nữa, vấn đề bây giờ là mình giải quyết vấn đề bên trong mình như thế nào, cái nhâm lẫn gây ra đau khổ bên trong như thế nào.

Để anh lấy ví dụ chuyện này luôn đi, để xem em nhâm lẫn đến đâu, nhẽ? Em đau khổ vì chồng em dán mắt vào tivi mà lại không dán mắt vào mình, đúng không? Đúng chưa? Thôi, bây giờ người ngoài thử xem là nhâm lẫn ở đâu nào? Phương tức vì ông chồng mình dán mắt vào cái tivi mà không “dán mắt” vào mình, có điều gì sai ở đây không hay hoàn toàn đúng? Con tức đấy nó đến từ đâu? Thành trả lời xem nào? Tại sao vợ em lại tức như vậy? Theo em? Vì Phương là “người xấu” à?!

Anh Thành: *Phương tức vì em không quan tâm tới vợ, tức chuyện này chuyện kia, Phương muốn em phải chơi với vợ, nói chuyện với vợ, rất nhiều thứ ạ...*

Anh: Phương tức vì khi em không nhìn vợ khi vợ chạy qua chạy lại. Cô tình chạy qua chạy lại: “hãy nhìn em đi, hãy nhìn em đi!!” :D. Anh lại cứ nhìn tivi, mình lượn trước mặt ông ấy còn bảo: “tránh, tránh, tránh!”... thì làm sao mà chịu được, đúng không?? Chắc chắn luôn, em lượn qua trước mặt, ông ý mà đang xem bóng đá ông ý bảo: “tránh, tránh ra!”. Mình có 1 cái mong muốn, mình có 1 cái mà người ta gọi đó là bám chấp là anh ý **phải** chú ý đến tôi – nên nhớ là chữ **phải** – “Anh ấy **nên** nghĩ đến tôi” thì chưa tức, “Anh ý **phải** nghĩ đến tôi” là bắt đầu có vấn đề, là có tức. “Anh ấy nên chú ý đến mình” - anh ấy không chú ý thì thôi, **nên** mà! Nhưng mà “anh ý **phải** quan tâm đến tôi”, “anh ấy **phải** chú ý đến tôi” – Nghe rất “chính đáng” đúng không? Vì là tôi quan tâm đến anh ý mà, nên anh ý phải quan tâm đến tôi. Chứ nếu mà em không quan tâm anh ý thì sao? Thì anh ấy quan tâm tới em hay không có gì quan trọng đâu... Đúng không? Em cũng đầy việc phải làm, thì em quan trọng gì tới việc ông ý nhìn hay không, đúng không? Nếu em không quan tâm tới anh ấy, thì em ngồi đan, em ngồi làm đủ chuyện, thì tất nhiên là em cần gì anh ý quan tâm tới mình? Nhưng nếu em đang quan tâm anh ý – đấy, người tốt thường thế-, hay có kiểu “Nếu tôi tốt với ai, thì anh ấy phải tốt lại với tôi”.

Vì vậy, nếu em bực tức, việc của em là lên phòng ngồi, hoặc ra ghé ngồi, và hiểu rằng cơn bực tức đến từ bên trong. Mình tìm xem bên trong mình có 1 sự bám chấp hay một mong muốn nào đấy buộc phải xảy ra. **Bám chấp** tức là mình muốn cái đấy phải xảy ra. Trong trường hợp này mình phải nghĩ: “À, mình đang bị hơi quá mất rồi, mình bắt anh ý **phải** quan tâm đến mình, trong khi lẽ ra chỉ là anh ấy **nên** quan tâm đến mình thôi...” Vì mình bắt anh ý phải quan tâm đến mình, nên anh ấy không quan tâm 1 cái là mình tức, nhưng mà cơn tức này là **hoàn toàn đến từ bên trong mình** – hoàn toàn đến từ bên trong mình, chứ không phải đến từ anh ý, anh ý chỉ là người ngồi xem tivi thôi.

“Cơn tức này hoàn toàn đến từ bên trong!” – Đấy là cách tập đấy! Khi em tìm được nguyên nhân, em sẽ nhận ra là cơn tức này hoàn toàn đến từ bên trong. Vì cơn tức đến từ bên trong nên em sẽ hoàn toàn hoá giải được: Ví dụ em bảo “Mọi thứ không thể bắt theo ý mình

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

được” - bắt theo ý mình chứng tỏ cái Tôi mình rất to, mình không thể để cái Tôi to được, hoặc mình hiểu “Có thể là nhân quả thôi, anh ý có làm gì thì cũng là nhân quả”, mình bắt anh ý quan tâm đến mình – cũng không được! Nếu mà không đủ duyên để quan tâm đến mình thì không bắt quan tâm được luôn!

Đây... Lý luận về **Nhân quả**, về **Vô Thường**, về **Không toại nguyện**... những cái anh đã từng giảng rất nhiều lần. Đủ để cho em thấy rằng mình đang **vô lý**. Bắt anh ý phải quan tâm mình trong lúc này là vô lý, **vô lý** là trái với **Nhân quả**, **Vô Thường**, **Không toại nguyện**, chứ không phải Vô lý là trái với lẽ đời – vì lẽ đời rất có lý! Vợ có bầu, mệt mệt, chạy qua chạy lại, lẽ đời là chồng phải hỏi thăm 1 câu – đúng không? “Tại sao em lại cứ nhảy múa trước mặt anh?!” - Nói thẳng 1 câu như thế cơ! (*Cười lớn*) Lẽ đời thì (chuyện này) không có gì là vô lý, nhưng với lẽ tu thì thế là vô lý. Cái đây đúng với lẽ đời, nhưng trái với lẽ tu.

Nếu mình là người quyết tâm tu tập thì mình sẽ không làm những hành động trái với lẽ tu nữa. Việc của em là thôi, là mình không mong muốn nữa, mình không **bắt buộc** nữa, “anh ấy quan tâm mình thì tốt, không thì thôi, mình làm việc khác!”. Đây... Tập như thế xong, rồi mới làm gì thì làm. Có thể tối về góp ý, giống Mỹ Nhân là “em mong muốn anh làm như này, như này...” – em chỉ mong muốn thôi chứ em không bắt anh phải làm như vậy. Đây là cách mà Mỹ Nhân sau khi tập xong hay kể anh nghe đây: “em phát hiện ra là hôm qua em giận anh vì em bắt buộc nó phải xảy ra”, “em bắt rằng anh phải như này, như kia với em, khi anh không làm cái là em bực”, “còn bây giờ em thấy rồi, chỉ nên thế thôi..., không thì cũng chả sao”. Đây, khi mà mình bình tĩnh để nói những câu chuyện như vậy, thì người chồng mình họ sẽ điều chỉnh. Nếu mà em có thể nói được cái giọng đây thì ông chồng sẽ điều chỉnh là cái chắc.

Chị Phương: *Em cũng có hay tập nghĩ về cái Tôi trước, xong rồi em nghĩ là lỗi của mình trước. Như vụ cốc sữa chua thì em nhận ra là em tan được ngay nhưng còn cái vụ tivi đây, chạy qua chạy lại đấy thì nghĩ mãi mà không ra được.*

Trong Suốt: Tại vì em nghĩ theo lẽ đời.

Chị Phương: *Em bị mắc ở chỗ đấy, không lí giải được đúng là do mình thật. Với cả ví dụ như mà nói theo kiểu nhẹ nhàng các thứ thì em áp dụng mọi biện pháp rồi nhưng vô dụng. Cho nên đến cái lần mà gọi là bùng nổ nhất là mệt ơi là mệt mà vẫn thấy chồng dán mắt vào tivi, nghĩ là mình có lý, nghĩ là nhu cầu đấy của mình rất chính đáng.*

Trong Suốt: Không! Lẽ đời có lý mà... Đúng với lẽ đời. Bây giờ anh không cấm em không được làm như thế, không được nói chồng là anh nên quan tâm đến em, nhưng anh nói là nếu em là người quyết tâm tu hành, thì em không thể làm những điều vô lý. Vô lý là gì? Là trái với lẽ tu. Lẽ tu là gì? Lẽ tu là không thể bắt được điều gì xảy ra hết. Là khi em nhận ra rằng, bắt anh ý phải quan tâm là mình sai rồi, mình bỏ cái **bắt** ấy đi. Mình chỉ cần **nên** thôi, “anh ý nên quan tâm tới mình”. Còn nếu mà anh ý không quan tâm thì thôi, thì chấp nhận thôi! Không điên lên. Sau đó thì có thể nói, tìm cơ hội nào đấy để nói “thực ra thì em muốn anh quan tâm tới em”, hoặc “giả vờ” câu tí: “Vợ đang mệt như này mà chồng... mắt dán vào tivi!! (*cười lớn*) – nhưng đây là mình giả vờ thôi để chồng mình hiểu ra rằng là chồng đang có 1 hành động không hợp với lẽ đời lắm.

Nhưng với lẽ tu thì ngược lại, lẽ tu thì mình phải chấp nhận mọi thứ. Thế nên người tu là khác người đời. Người tu hành thì biết nếu mình tức là lỗi của mình! Người đời hiểu rằng: nếu mình tức thì là lỗi của anh ý. Đây... Hà với Nguyên đấy, mình tức là 100% lỗi của mình! Con

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

tức là lỗi của mình. **Nếu mình tức thì cơn tức đấy 100% là do lỗi của mình!** Đây là 1 nguyên tắc rất cứng rắn luôn! Mỹ Nhân là áp dụng triệt để đấy: nếu mình tức anh ý, thì 100% là lỗi của mình, cơn tức đấy là lỗi của mình! Do mình **vô minh, nhầm lẫn.**

Sau khi mình xử lý cơn tức rồi mình có thể lại điều chỉnh anh ấy, không vấn đề gì hết! ấy... nói chuyện, làm điều gì đấy... nhưng mà mình phải sửa cái hành động vô minh ấy đi! Lỗi của mình trong việc này là **bắt mọi việc xảy ra theo ý mình muốn** - điều **không thể được** vì trái với cả nhân quả, trái với cả vô thường, trái với bất toại nguyện, trái với lẽ tu! Nguyên tắc này áp dụng cho mọi vết thương chứ không chỉ chuyện vừa xong đâu! Kể cả những người mà gây ra những nỗi đau lớn hơn. Mình phải hiểu nó là **nhân quả** thôi! Không thể bắt buộc theo ý mình được! Anh ý có ngoại tình thì cũng là nhân quả. Nếu mình không bao giờ từng ngoại tình thì ông ấy không bao giờ ngoại tình. Mình ngoại tình trong các đời trước - nhân quả thôi! Mình không bắt cuộc đời theo ý mình được. Đây là cách để tập! Sau khi mình đã hết bắt mọi thứ theo ý mình rồi, thì bây giờ mình mới sáng suốt nghĩ xem là bây giờ mình nên làm gì? Bây giờ mình nên nói với ông ý là “hãy chia tay cô kia đi!”, mình nên khuyên nhủ ông ý hay mình giả vờ tức giận v.v... Nhưng mà vấn đề là: mình chỉ nên quyết định như vậy khi mình đã giải quyết được vấn đề bên trong mình. Là mình không còn **bắt**, không còn **bám chấp** cái việc này, việc kia nó phải xảy ra như ý mình. Khi mình sáng suốt, thường kết quả sẽ tốt hơn. Chị H cũng thế thôi, chuyện của chị H ý, việc của chị bây giờ - mà nói đến tu hành thì là tập để cho mình không còn bắt mọi thứ xảy ra theo ý mình nữa! Để cho khi mình nghĩ về chuyện người ta làm điều sai với mình ý, mình thấy rằng điều đó chỉ là nhân quả thôi! Để mình có thể bỏ đi được sự đau đớn bên trong. Nhưng sau đấy rồi mình không phải không làm gì hết, sau đấy cần làm gì thì làm, cần kiện ra tòa thì kiện, mình cân nhắc xem điều gì làm đúng nhất thì làm. Nhưng mình không làm vì sân hận, không làm vì trả thù, mình làm vì đây là điều đúng nên làm, hết! Đây, tập là như vậy!

Chị H: *Mình đang cân nhắc 1 chuyện: tình cờ mình quen cái anh công an thì anh ý bảo là anh ý có thể giúp mình trong cái vụ của H, thì mình cũng đang cân nhắc không biết thế nào vì năm nay mình gặp rất nhiều chuyện vớ vẩn, bảo sao kể đó... Nên không biết là có nên làm hay không. Vì chị em rất là tin nhau, không có giấy tờ gì cả, mọi cái là thỏa thuận với nhau, trên miệng hết tất cả cho đến khi...*

Trong Suốt: Nếu chị không tu tập, thì giải quyết kiểu gì nó cũng có vấn đề. Đây là sự thật, chị làm kiểu A thì có vấn đề kiểu A, mà làm B thì kiểu B, không thoát được đâu. Cách duy nhất của chị là TẬP, tập đã rồi làm gì thì làm, tập đã rồi báo công an, tập đã rồi thôi bỏ qua, tuy! Khi chị không tập, thì chị lựa cho bằng 1 tâm trạng đau đớn và 1 sự hiểu biết hạn hẹp. Không tập mà, thì kiểu gì cũng sai. Không sai bây giờ thì sai ngày mai. Ngày mai ông kia đến hỏi là “đưa tôi 3000\$ để tôi giải quyết, tôi sẽ đòi lại chỗ tiền đây cho chị!”. Lúc đấy chị cân nhắc cái gì bây giờ? Chị lại đi chạy vay 3000\$ để đưa cho người ta?! Vì mình luôn luôn không hiểu cái gì là quan trọng cần thiết, cái gì là đúng, đúng không? Nhiều, nhiều lắm. Nhiều chuyện hôm nay là đúng nhưng ngày mai là sai. Nên vấn đề của mình là mình phải trở về trạng thái sáng suốt. Muốn sáng suốt thì phải tu tập! Còn nếu không thì cứ cho hôm nay rất đúng, ông ấy đến với chị rất tốt, thực sự là muốn giúp chị, ngày mai lòng tham nổi lên, ông ấy thấy là “nếu mình giúp cô ấy, tự nhiên cô ấy được 1 đồng tiền, mình phải tìm cách kiếm tiền lại”... . Đây! thế là chị lại phân vân không biết làm thế nào bây giờ. Không bao giờ chị biết được bây giờ phải làm thế nào nếu trong lòng của chị vẫn còn đầy xáo trộn. Khi chị chưa hiểu được sâu sắc về nhân quả và sự thật. Đây, ví dụ hôm đấy chị lại không biết quyết định thế nào bây giờ. Xong chị lại nghĩ “dù sao đưa tiền cho ông ấy lại được khoản lớn hơn”, rồi chị đi vay đưa ông ý. Ông ý bắt đầu lại nghĩ rằng “À, lấy tiền của đứa này dễ quá! Mình vừa đòi 1 cái nó đưa mình tiền luôn,

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

thế tội gì, mình cứ từ từ, không cần vội... ” Đấy, có người thế mà, đời nó thay đổi lắm. Đấy... thế là lại tìm cách kiếm tiền của chị, đến 1 ngày nhất định, Chị H kia lại bảo là “Thôi em cho anh từng này tiền, anh làm nó bẽ mặt cho em!”, “anh cứ lấy tiền nó nhiều lên, còn đâu em đưa anh từng này tiền”. Thế là ông ý được tiền cả 2 bên đúng không? Rồi bảo “Ừ, tại sao mình không làm điều xấu nhi?”. Thì lúc đấy chị bị quay vòng vòng như này này... Trong 1 cái ma trận mà không có đường ra. Vì mỗi khi mình phải quyết định, thì mình lại quyết định bằng sự tiêu cực. Bằng một sự không sáng suốt từ bên trong mình. Không đi đâu hết! Ngay thời điểm này chị chưa nên làm gì chuyện đấy vội, chuyện đấy lúc nào chị làm chả được! Nếu chị thích năm sau chị làm cũng được! phải không? Nếu chị thích năm sau chị lại nhờ công an. Cũng chỉ là từng đấy chuyện thôi mà. Thời điểm này là chị phải bình tĩnh, sửa bên trong mình trước. Đấy! Thông minh là như vậy! Cứ sửa mình trước đi đã, còn đòi tiền thì chưa muộn. Đòi tiền báo công an thì năm sau cũng chẳng muộn. Sửa mình để mình sáng suốt, để khi mình quyết định mình không quyết định bởi sự hận thù, bởi lòng tham, mình không quyết định từ sự đại dốt mà mình quyết định từ sự sáng suốt và bình tĩnh.

Đấy mới là sự hành xử đúng trong thời điểm này! Còn nếu không thì cứ cho ông ý rất chuẩn, rất tốt vào ngày hôm nay đi nhưng ngày mai liệu ông ý có còn tốt nữa không? Hay là 2 tháng nữa ông ý có còn tốt nữa không khi ông ấy hiểu hết hoàn cảnh rồi, ông ấy bảo “ừ, đây là cơ hội mình kiếm tiền” thì ông ấy hết tốt! Cuộc đời là thế! Mà thời đại này là thời đại của lòng tham. Cõi người này, cõi người trong thời đại này là thời đại của lòng tham rất là mạnh! Thành ra là không biết điều gì sẽ xảy ra, lòng tham làm mờ mắt là chuyện bình thường! Ai cũng có thể bị mờ mắt bởi lòng tham chứ đừng nghĩ người tốt thì sẽ không bị mờ mắt bởi lòng tham! Người tốt mà gặp đúng hoàn cảnh thì lòng tham cũng làm mờ mắt luôn. Đấy! chứ đừng nghĩ là người tốt không bao giờ mờ mắt! Nhảm to! Ngay cả câu chuyện của chị thôi. Lúc đầu chị đến với người ta có khi người ta chưa tham đâu – lúc đầu mà... Sau này rồi thời gian trôi qua, lòng người thay đổi, lòng tham nổi lên, họ sẵn sàng làm chuyện sai với chị, đúng không?

Nhiều lắm! Nên là nếu chị sáng suốt từ ngày hôm đấy chị đã không làm những chuyện để cho lòng tham người ta nổi lên rồi. Đưa tiền phải viết giấy tờ, ví dụ thế, một cách đơn giản thôi, mình hiểu rằng con người rất dễ có lòng tham nên là mình không đưa tiền cho ai mà không có giấy tờ cả! Nguyên tắc đơn giản thế thôi! Mình đưa tiền không có giấy tờ thì lòng tham dễ nổi lên, khi người ta quýt tiền mình thì cũng chả có cơ sở nào để bảo là đã từng đưa tiền cho nhau cả! Ngày xưa cũng là lúc mà chị tạo điều kiện cho lòng tham người ta nổi lên, nên trách ai bây giờ?

Trách nhân quả! Mà nhân quả thì có gì đáng trách đâu? Nhân quả thì cứ thế xảy ra thôi. Từ từ đã, câu chuyện phải dừng lại, mình tập sửa bản thân mình đã, đừng có hành động vội! Còn nếu không sửa được mình thì cũng đừng hi vọng làm được cái điều đấy – không làm được đâu! Chị không sửa được chị thì đừng hi vọng, rồi chị sẽ làm nạn nhân của 2, 3 bên. Đấy! nó sẽ xảy ra như vậy, nếu chị làm, ngày xưa chị là nạn nhân của 1 bên, bây giờ là 2 bên.

Cũng thế, nếu mà gia đình mình (hôm nay quay lại chuyện gia đình) có chuyện, thì việc đầu tiên của mình không phải là nhảy xổ vào giải quyết mà việc đầu tiên của mình là **làm thế nào để sáng suốt đã**. Tập đấy! Người thông minh, người khôn ngoan là như vậy! Tập để thấy sáng suốt! Đây là lý do mà anh hay nói là **trong những câu chuyện của gia đình điều đầu tiên cần nhớ là kiên nhẫn!** Trong mọi câu chuyện liên quan đến gia đình, điều đầu tiên cần phải nhớ - chưa nhớ cái gì vội – là nhớ 2 chữ đầu tiên là kiên nhẫn! Tất cả mọi chuyện, chuyện tình cảm, chuyện bố mẹ mình, chuyện con cháu mình... nguyên tắc số 1, đầu tiên là kiên nhẫn! Vì không kiên nhẫn là mình mất bình tĩnh ngay! Nóng vội ngay! Vì gia đình là cái rất

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

sát sườn mình rồi nên là khi mình đau, mình không bao giờ muốn đau mãi, mình sẽ phải tìm cách giải quyết ngay. Gia đình hay tình cảm nói chung, bố mẹ với mình, mình với con cái, với chồng hoặc vợ... nguyên tắc số 1 là kiên nhẫn! Kiên nhẫn và tập dần đến mình sáng suốt, sáng suốt thì mới hành động được. Ngay đầu tiên là mình có sáng suốt đâu, mình phải kiên nhẫn đã. Khi có gặp chuyện với bố mẹ hay gặp chuyện với vợ hay chồng mình, với con cái.. số 1 là phải kiên nhẫn!

Đây là vấn đề gia đình, đừng nóng vội! Mình bị đau nên mình rất hay nóng vội! Không đến đâu hết. **Nguyên tắc số 1 là kiên nhẫn**, với bố mẹ mình cũng thế thôi, bố mẹ lại càng phải kiên nhẫn, vì bố mẹ mình có từ chối được đâu? Có đuổi bố mẹ đi được đâu? Vợ chồng mình cũng thế thôi, đầu tiên là kiên nhẫn đã, con cái càng phải kiên nhẫn. Đây, giả sử Phương muốn sửa chồng mình thì cũng phải kiên nhẫn, chứ đừng có nghĩ là “ngày hôm nay anh ý dán mắt vào tivi ngày hôm sau anh ý cũng dán mắt vào tivi..trời ơi, biết đến bao giờ?!” “mình nhảy múa thế nào để anh ý nhìn mình bây giờ?!” Mình nên nói thế này “Cái việc này cần phải kiên nhẫn”, sự thật là mọi vấn đề về gia đình đều phải kiên nhẫn nhưng việc đầu tiên là mình nhắc mình « đầu tiên là phải kiên nhẫn! » Mình chưa biết làm thế nào đã, nhắc mình đầu tiên là phải kiên nhẫn! Có thể mình chưa đủ sáng suốt để biết nên làm gì nhưng ít nhất mình đủ sáng suốt nhắc mình một câu là phải kiên nhẫn. Từ từ tìm cách giải quyết! Chuyện tivi là chuyện nhỏ thôi, còn những chuyện to hơn. Cuộc sống còn bất ngờ, còn đủ các chuyện, nhớ ngay việc đầu tiên trong việc gia đình là kiên nhẫn! **Nguyên tắc cực kì quan trọng đây: Kiên nhẫn!** Còn khi mình kiên nhẫn rồi, mình làm mãi mà không sửa được thì có thể mình sẽ tìm cách khác. Nhưng việc đầu tiên vẫn phải là kiên nhẫn! Nhớ nhắc mình phải kiên nhẫn. Gia đình là chỗ cần kiên nhẫn nhất!

Ví dụ ở cơ quan mình có thể rất kiên nhẫn với cả nhân viên, nhưng về nhà lại không kiên nhẫn được với chồng hoặc với vợ - chuyện thường xuyên xảy ra đây! Có thể kiên nhẫn được với cả sếp, nhân viên, bạn bè, nhưng riêng với gia đình, với vợ với chồng mình thì không kiên nhẫn được! Phải sửa ngay! Vì sát sườn mình mà, đúng không? Mình có thể mang tiếng là một người rất kiên nhẫn, điềm đạm, nhưng về nhà thì... chả kiên nhẫn! Chồng mình vừa làm cái gì sai là mình gắt um lên, thế mà mình ra ngoài ai cũng bảo mình là người rất kiên nhẫn?! Đây sự thật đây! Gia đình là cái chỗ cần kiên nhẫn nhất thì lại khó kiên nhẫn, vì nó sát sườn quá! Giống như là mình ngồi đây mà mình nghe tin là ở Irac ngày hôm nay có 100 người chết vì đánh bom, mình thấy chả “xi-nhê” gì đúng không? Lướt qua 1 cách “hờ hững”, đúng không? Đến tối về nghe mẹ mình kể “hôm qua có ai ném con chuột chết vào vườn nhà mình” là bắt đầu khó chịu rồi – vườn nhà mình mà, không phải Irac mà! Vườn nhà mình, con chuột chết ở vườn nhà mình, kinh khủng hơn 100 người chết ở Irac! “À, đứm nào có ý xấu đây?” cẩn thận, đề phòng, gì gì đây! Hay là cẩn thận bệnh này dịch kia, đúng không? Tương tự thế thôi, chuyện gia đình, bố mẹ, chồng con mình là rất sát sườn, nên khi nó xảy ra mình rất khó kiên nhẫn! Nên nguyên tắc đầu tiên là phải kiên nhẫn! Kiên nhẫn rồi sẽ học các cách tập để sáng suốt nhưng trước hết kiên nhẫn đã.

Chị Huệ đồng ý không? Bố mẹ mình phải kiên nhẫn hay nóng vội? Nhất là bố mẹ phải càng kiên nhẫn! **Nguyên tắc số 1 trong gia đình là phải kiên nhẫn**, tất nhiên kiên nhẫn xong mình phải trở thành người sáng suốt chứ nếu mình cam chịu thì mình vẫn khổ thôi. Đầu tiên là kiên nhẫn đã rồi mới có sáng suốt chứ kiên nhẫn không phải là cam chịu đâu. Kiên nhẫn sau đây phải sáng suốt, tập những cái mà anh giảng cho mọi người đây! Trở nên sáng suốt trong hành xử. Hà Anh với cả Nguyên ai kiên nhẫn hơn?

Chị Hà Anh: *Nguyên ạ!*

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành phật pháp trong đời sống hôn nhân

Trong Suốt: Tốt! Nguyên tắc trong gia đình là phải kiên nhẫn! Mẹ Hồng Nhị với cả Ba Quyền ai kiên nhẫn hơn?

Mẹ Hồng Nhị: Chắc là ba. Như thế này này Phương này, bác chia sẻ 1 chút, mỗi lần như thế thì bác luôn luôn nghĩ rằng là kiếp trước ấy là bác đã từng là vợ hay là chồng của bác Quyền và bác cũng có cái tính giống như bác Quyền, tức là mình đã gieo nhân rồi thì bây giờ thì mình phải gặt quả thôi. Nên bây giờ bác ấy đối xử với mình thế thì mình phải chịu, mình trả cái nghiệp cho bác ấy! Chỉ có rằng là bác ấy đừng có đòi thái quá lên, đòi thái quá thì bác ấy lại gieo nhân xấu. Mình phải tự sửa mình, cái đấy bác cũng phải chữa rất lâu chứ không phải là dễ. Bởi vì trong nhà thì ai cũng vậy thôi, nhưng vấn đề lớn thì không có, những vấn đề lớn thì thống nhất với nhau được, nhưng những cái rất nhỏ như cái bác rất là khó ngủ nhé, mình mới vừa vào nằm ngủ dặn là “bây giờ em buồn ngủ quá rồi em đi ngủ nhé, tí nữa vào ba nhẹ nhàng cho em ngủ nhé”, bác ấy vào bác ấy sập cái cửa 1 cái! Xong cái điện thoại thường thường hay tắt, bác ấy bật lên, thế là tự nhiên mình tỉnh như sáo, không ngủ lại nữa! Mà cái tính mình đã thức giấc thì không ngủ lại được, thức đến sáng luôn. Nếu như mình cứ bực tức như vậy thì mình luôn luôn khổ. Cho nên Trong Suốt nhắc bác rất nhiều trong cái chuyện là phải ra cái thời hạn là tập trong khoảng nào thì dứt điểm được cái việc giận dữ với chồng. Đến bây giờ bác giải quyết được vấn đề đấy rồi! Không phải đơn giản đâu, cũng phải dai dẳng đấy.

Trong Suốt: Phương thì trong bao lâu? Trong bao lâu thì em giải quyết hết được những vấn đề kiểu như vừa xong?

Chị Phương: Chắc khoảng 1 tháng ạ.

Trong Suốt: Cố hết sức lên, 1 tháng là nhanh đấy! 1 tháng là quá nhanh! Em muốn giải quyết thì em phải có nguyên tắc rất cứng là **lỗi của tôi** hết. Cứ tức là lỗi của tôi! Sau đấy đi tìm lỗi là mình mong đợi cái gì?

Chị Phương: Nhưng mà lúc đi tìm, có cái mình tìm ra có cái không tìm ra.

Trong Suốt: Rồi, phải dần dần. Nhưng mà nguyên tắc cứng kia phải áp dụng ngay, nguyên tắc thứ nhất là kiên nhẫn đấy! Rất kiên nhẫn trong chuyện gia đình. Kiên nhẫn thì là chuyện đời chứ anh không nói chuyện đạo đâu, những chuyện đời ấy! Kiên nhẫn là nguyên tắc trong gia đình, là mình rất khó kiên nhẫn vì nó ngay sát sườn mình. Hôm sau mình nghe tin là “Irac có 200 người chết vì đánh bom” – chả vấn đề gì! Nhưng sau mẹ mình lại kể lại “Một thằng nữa ném con chuột vào nhà mình!”, mình mất kiên nhẫn ngay, tìm cho ra nhẽ, đúng không? Phải gì gì đấy! Gia đình là thế đấy! Gia đình là phải kiên nhẫn! Hôm nay nhân ngày đám cưới của Hà Anh với cả Duy Nguyên thì anh có mấy cái hướng dẫn như vậy để chúng ta áp dụng. Hôm nay đến đây là hết!

Đấy là sự thật phũ phàng. Chiều nay là nói những cái hay, cái đẹp, ăn uống, làm lễ rất là vui. Từ hôm nay trở đi sự thật phũ phàng sẽ hiện ra nhưng nếu mình tu hành sẽ không phũ phàng đâu! Tu hành sẽ thấy đó là một sự thật rất có ích cho mình tiến bộ.

Xong rồi, mọi người về đi!

Sự thật về hôn nhân & Giá trị của việc thực hành Phật pháp trong đời sống hôn nhân

Lưu ý: Trên đây chưa phải là cách giải quyết tận gốc mọi vấn đề mà bạn đang gặp phải. Nếu bạn muốn tìm đến một con đường hướng tới tu hành Phật Pháp chân chính có cơ hội giúp vượt thoát khổ đau. Xin liên hệ với:

Hồng Nhung qua Email – nguyen.hong.nhung.1504@gmail.com